

Macskakő

Ma reggel csodálatosak voltak a fák!

Kiléptem a kapun kicsit vártam, hogy becsukódik-e az ajtó, majd lassan bandukolva indultam felfelé a lejtőn. (A szorgalmas Mayánknak hála, szépen le volt takarítva a járda, egyáltalán nem kellett csúszkálnom. )

És akkor felpillantottam. Kár, hogy nincsen nálam a fényképezőgép! – gondoltam. (Milyen igaza volt a Zolinak, hogy mindig magával cipelte a fotóapparátot: „Soha nem lehet tudni, hogy mikor kell, lehet, szükséges azonnal fotózni!”.)

Az utcánk végén levő kicsi tér fái talpig havasan, hófehéren, mintha báli ruhát öltöttek volna, büszkén – szépségük tudatában – álldogáltak a szintén hófehér, érintetlen talajon. Lenyűgöző látvány volt! További utamon már csak a szembejövő fákat lestem, a Hunyadi János úti fákat. Csak a természet képes ilyen csodás alkotásra.

Most, hogy így talpig fehérbe lettek öltöztetve a fák, a tiszta kék háttérből éles kontúrokkal, csillogó fehéren rajzolódott ki az alakjuk. Pompásak, arányosak, szimmetrikusak. Egyszerűen: szépek. Torokszorítóan szépek.

Este nálunk voltak a három nők, macska jelmezt készítettünk az Emmának a pénteki, óvodai jelmezbálba. Hazainduláskor a Papa kikísérte Őket, segített bepakolni a lányokat az autóba, majd fázva, dühösen, káromkodva dobbant be a lakásba, hogy a nem tudom ki, ide-oda tegye már ezt a telet, hogy nem akar véget érni, hogy a hó „már megint nyakig ér”. továbbá: „a francba az egészszel” stb. Az ablakhoz rohant és a kisszékre állva leste, hogy a menye vissza tud-e tolatni a Szalag utcán, felfelé a lejtőn, a macskakövön, a „nyakig érő hóban”. Közben folyamatosan morgott.

Kis idő múltán telefonált a Nóra, hogy épségben hazaértek, mert jött egy kotró-szóró masina, nyomában a 16-os autóbusz nyomta szét a maradék havat és e kettő gép nyomdokán haladva szépen, hazakocsikáztak, baj nélkül. Na akkor jó! – mondta a Papa nagy sóhajtással, megkönnyebbülten. Nóra pedig azt röhögte a telefonba, hogy a Flóra – a kicsi – úgy köszöntötte az Apját, hogy: „Nadon csúszott a macska!”

Huszonkét hónapos korában az ember még nem tudja, az elvont fogalmakat.

A macskát ismeri, tudja, hiszen az Emma is macska lesz a bálon, a kertben is él három macska, hintázás közben sokszor látjuk őket, a Mária nagyinak is van vagy kettő, de hogy macskakő is van, hát Istenem, majd egy kicsit később.

Közben a Clark Ádám térre értem, és a 86-os busz megállójába igyekeztem.

A máskor zsúfolt tér szinte üres volt és csendes, hiába a hó felfogja, illetve tompítja a zajokat.

Megint sajnáltam, hogy nincsen nálam a gép! Megálltam és gondolatban rögzítettem egy fotót az agyamba: két oldalról egy-egy hólepte fa, egyik oldalon egy hatalmas fenyő, a másik oldalon lombhullató, középen a Királyi Palota kupolája, a háttér a Vakítóan tiszta kék ég. Giccses? Lehet, de ha lesz még ilyen alkalom, akkor lefotózom, és ebből készítek karácsonyi üdvözlőlapot az ismerőseimnek, talán majd érezni fogják Ők is az én megihatottságomat, ami reggel jutott számomra, mert ma reggel csodálatosak voltak a hólepte fák!